



*Vielä yksi  
joulu yhdessä*

JOHANNA  
SALO

Johanna Salo

# Vielä yksi joulu yhdessä

SAGA Egmont



*Vielä yksi joulu yhdessä*

Cover image: Midjourney

Cover design: Rebecka Porse Schalin

Copyright © 2025 Johanna Salo and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727310084

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

[www.sagaegmont.com](http://www.sagaegmont.com)

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Saga Egmont, Vognmagergade 11, 2 DK-1120 Copenhagen

# 1. Ei koskaan enää yhteistä joulua

– Joulun työvuorolistat ovat saapuneet! Aliina hihkaisi.

Taukokuoneen tunnelma sähköistyi välittömästi odottavaksi. Inka, Juulia ja Kia laskivat kahvikupit kädestään ja kääntyivät katsomaan Aliinaa. Vain Sanna-Mari jatkoi eväsvoileipiensä mustustelemista välinpitämättömän näköisenä.

– En kestä, jos minun pitää olla joulu töissä! Inka tokaisi.

– Haluaisin niin järjestää lapsille ihan kunnon perhejoulun, ja Matti haluaisi kutsua vanhempansakin toiselta puolelta Suomea meille kylään.

– Minä olin töissä viime jouluna, Juulia huomautti. – Aion kyllä valittaa, jos taas on minun vuoroni!

– No, onko sinulla ne siinä paperilla? Kia kysyi Aliinalta. – Älä nyt panttaa tietoa pidempään.

Mitään sanomatta Aliina otti sivupöydältä palasen sinitarraa ja liimasi työvuorolistan jääkaapin oveen. Inka, Juulia ja Kia sän-täsivät saman tien tutkimaan listaa.

– Voi ei! Inka huudahti. – Minä olen töissä aatonaatosta tapainpäivään joka ikinen päivä!

– Jokaisellehan se vuoro osuu joskus, Kia huomautti, vaikka hänkin näytti pettyneeltä. Työvuorolista kertoi, että hänenkin oli määrä viettää joulunpyhänsä päivystyksessä. – Ammatinvalintakysymys.

– Mutta juuri tänä vuonna, kun Matin vanhemmatkin ovat tulossa moneksi päiväksi kylään! Inka tuskaili.

– Me Jonin kanssa vietämme yhteistä joulua kai sitten vähän etukäteen, Kia suunnitteli. – Tai jälkikäteen, silloin saa kaikkia jouluherkkujakin hyvällä alennuksella. Ei kai se niin tarkkaa ole?

– Onhan pyhäpäivien työvuoroissa hyvätkin puolensa, Juulia lisäsi. – Nimittäin tuplapalkka. Eikös se tule jokaiselle tarpeeseen?

– Mutta silti, Inka harmitteli. – Tekisin milloin tahansa muulloin vaikka ylityötä, jos vain saisin joulun vapaaksi.

– Minä voin vaihtaa vuoroja sinun kanssasi, Sanna-Mari puuttui keskusteluun.

Kaikki kääntyivät hämmästyneenä katsomaan Sanna-Maria. He olivat melkein unohtaneet, että Sanna-Marikin oli huoneessa. Hän oli ollut niin hiljainen ja omiin mietteisiinsä vaipunut. Sellaiseksi Sanna-Mari oli viime aikoina muuttunut. Aiemmin, ennen kuin se kaikki oli tapahtunut, hän oli ollut paljon eloisampi ja puheliaampi, Sanna-Mari parka!

Inka kiirehti silmäilemään työvuorolistan sarakkeita Sanna-Marin nimen kohdalta.

– Siis olettaen tietenkin, että minulle ei muutenkin ole määrätty vuoroa, Sanna-Mari lisäsi. – Arvaan, että ei ole, koska olin viime joulunkin töissä. Vuoroistahan aina yritetään katsoa, että jouluvuoro ei osuisi joka vuosi samoille. Mutta minä voin kyllä ihan hyvin vaihtaa.



– Vaihtaisitko tosiaan? Inka henkäisi toiveikkaasti. – Olisin sinulle kyllä ikuisesti kiitollinen ja palveluksen velkaa.

– Sanna-Mari, ei sinun tarvitse uhrautua muiden puolesta, Juulia huomautti tiukasti. – Joulun työvuoro osuu joskus jokaisen kohdalle, ja jokainen, joka tähän työhön ryhtyy, ymmärtää ja hyväksyy sen. Totta kai meistä jokainen viettäisi joulun mieluiten kotona omien rakkaidensa kanssa.

Juulian sanat saivat Inkan, Kian ja Aliinan käännähtämään häneen päin ja katsomaan häneen tuikeasti. Samassa Juulia tajusi itsekin, mitä oli tullut sanoneeksi, ja vei kauhistuneena käden suunsa eteen.

– Minä voin vaihtaa, ihan totta, Sanna-Mari vakuutti ääni värähtäen. – Minä... minulla ei ole jouluksi muita suunnitelmia. Olen mielelläni töissä.

Sen sanottuaan hän livahti ulos taukokuoneesta. Mennessään hän tunsi selässään työkavereiden säälivät katseet ja halusi vain mahdollisimman pian palata potilaiden luo ja saada nopeasti muuta ajateltavaa.

– Haava näyttää pahemmalta kuin se on, Sanna-Mari totesi. – Siitä on tullut paljon verta, mutta tilanne on nyt hallinnassa. Selvisit säikähdyksellä.

– Ai jään siis henkiin? potilas, Jennika, tokaisi 15-vuotiaille työille tyypilliseen näsäviisaaseen sävyyn. – En kuole tähän?

– Et kuole, Sanna-Mari vakuutti. – Tuskin siihen jää edes arpea. Haava oli hyvin sidottu, verenvuoto oli saatu hyvin tyrehdytetyksi. Eipä meillä täällä jäänyt muuta tehtävää kuin todeta, että tilanne on hoidossa ja haava paranee.

– Ella sen teki, Jennika totesi tyytyväisenä ja tarkasteli side-

harsoon kiedottua kättään. – Arvaa, säikähdinkö, kun ne sakset lipsahtivat? Verta tuli ihan hulluna, ja minä vain huusin.

– Kyllähän sellaista pelästyy, Sanna-Mari myönsi.

– Mutta Ella, kaverini, osasi heti toimia. Ei kiljunut ollenkaan, vaan haki jostain sidetarpeita ja sitoi haavan ja sanoi sitten, että meidän pitää tulla käymään täällä.

– Se oli ihan oikein toimittu, Sanna-Mari kehui.

Hän jätti mainitsematta, että haava ei olisi oikeastaan edes vaatinut käyntiä terveysasemalla. Olihan kuitenkin parasta olla varovainen varmuuden vuoksi.

– Ella kuuluu partioon, Jennika kertoi. – Hän on oppinut siellä ensiaputaidot.

– Partio on hyvä harrastus, Sanna-Mari totesi. – No niin, sinä olet nyt valmis lähtemään. Pidä sidettä muutama päivä ja vaihda se, jos se likaantuu. Haava paranee kyllä itsestään. Ella taitaakin odottaa sinua käytävällä.

Heti Jennikan mentyä Saara, osaston ylihoitaja, astui huoneeseen.

– Minä sain sinun viestisi, Saara totesi. – Siitä työvuorojen vaihdosta.

– Niin, Sanna-Mari totesi vain.

– Kyllähän vuorojen vaihto minulle sopii, Saara lisäsi. – Meillehän on periaatteessa samantekevää, kuka täällä jouluna päivystää, kunhan joku päivystää. Ja Inka hihkuu riemusta, kun saa sittenkin viettää joulua lastensa kanssa. Inka on innokas jouluihminen, tiedät varmaan?

Sanna-Mari nyökkäsi. Jokainen osastolla tiesi, että Inka oli se, joka rupesi puhumaan joululahjojen ostamisesta viimeistään lokakuussa, teki suursiivouksen, leipoi ja laittoi lanttu- ja porkkana-laatikoita hyvissä ajoin, nautti joulukoristeista ja joululauluista ja

kutsui mielellään sukulaiset jouluna kylään. Inka, jos joku, osasi arvostaa sitä, että joulun työvuorot eivät osuneet omalle kohdalle.

– Tyytyväinen hoitaja on paras hoitaja, Saara hymähti. – Joten meidän puolestamme, siis terveysaseman puolesta, vaihto sopii kyllä.

Sanna-Mari nyökkäsi uudestaan.

– Mutta Sanna-Mari, Saara jatkoi, – oletko sinä ihan varma? Olit töissä viime joulun. Olisi pelkästään reilua, että tänä vuonna saisit olla vapaalla. Minä olin kyllä suunnitellut vuorot niin, että ne olisivat kaikille reilut ja tasapuoliset.

Sanna-Marin silmiin nousivat kyynleet. Salaa häntä hiukan kiukutti. Miksi kaikkien vuorollaan piti kysellä, oliko hän varma? Hän oli esittänyt asiansa selkeästi, miksei se riittänyt? Miksei Saara vain muuttanut työvuorolistaa ja antanut Sanna-Marin olla?

Sanna-Mari muisti kyllä, että hän oli ollut edellisenkin joulun töissä. Häntä oli hiukan harmittanut, mutta toisaalta kuitenkin ei: pyhävuoroissa oli hyvätkin puolensa. Sanna-Mari ansaitsisi usealta päivältä tuplapalkan, ja se oli tarpeen nyt, kun he Auliksen kanssa olivat juuri ottaneet ison asuntolainan.

– Minä olen mielelläni joulun töissä, Sanna-Mari totesi jäykästi.

Sitten hän vaiken, ei sanonut enempää. “Antaa Saaran luulla, että kyse on rahasta”, hän ajatteli. “Antaa hänen päätellä, että minä tarvitsen kovasti pyhäpäiväkorvauksia!” Niin oli parasta, vaikkei se ihan totta ollutkaan. Sanna-Mari ei halunnut puida päätöksensä todellisia syitä yhtään tämän enempää. Hänestä tuntui, että jos hänen olisi pitänyt puhua niistä, hänen sydämensä olisi revennyt riekaleiksi.

Saara katsoi Sanna-Mariin hetken aivan hiljaa. Sanna-Mari

mietti, tajusikohan Saara, näkikö hänen lävitseen. Hän vältti ylihoitajan katsetta ja tuijotti jurosti tämän ohi.

– Hyvä on sitten, Saara totesi lopulta. – Sopiihan se minulle, tietenkä. Minä muutan listoja nyt saman tien.

Työvuoro oli päättynyt. Sanna-Mari vaihtoi hoitajan työasun omiin vaatteisiinsa, solmi talvikenkiensä nauhat ja suuntasi kohti ulko-ovea. Tuulikaapissa hän kohtasi Inkan.

– Kiitos vielä kerran! Inka hihkaisi. – Minä arvostan tätä todella. Pyydä vain, kun tarvitset vastapalvelusta!

Sanna-Mari tyytyi nyökkäämään ja jatkoi matkaansa.

Hän hymähti itsekseen surumielisesti astellessaan kohti kotia. Työkaverit sekä ylihoitaja Saara luulivat, että Sanna-Mari oli suostunut vaihtamaan Inkan kanssa vuoroja silkkaa kiltteyttään ja jalomielisyyttään tai ehkäpä tuleva tuplapalkka mielessään. Siinä he erehtyivät. Sanna-Mari oli suostunut jouluksi töihin ennen kaikkea itsensä takia. Mahdollisuus keskittyä joulunpyhät työntekoon oli hänelle pelkästään helpotus.

“Mitä minä muka tekisin jouluna, jos en olisi töissä?” Sanna-Mari ajatteli ja hymähti uudestaan. Hän kuvitteli mielessään tyhjän kodin, jossa hän ei taatusti pääsisi minkäänlaiseen joulutunnelmaan, ja pala nousi hänen kurkkuunsa. Tai vaihtoehtoisesti sen, että menisi sukulaistensa luo, näkisi siellä sisarustensa ja serkkujensa onnelliset perheet kokoontumassa joulupöydän ääreen, hän, ainoa, jolla tänä jouluna ei enää ollutkaan ketään. Sanna-Mari kavahti. Ei, helpointa hänellä olisi töissä! Siellä häntä tarvittaisiin. Siellä hänellä olisi tekemistä, toivottavasti niin paljon, ettei hänelle jäisi aikaa muistaakaan, että oli joulu, eikä miettiä sitä, minkä oli menettänyt.

Sanna-Mari saapui kotiovelle, käänsi avainta lukossa ja sytytti

eteisen valot. Hän yritti olla katsomatta eteisen vasempaan nurkkaan, jossa yhä roikkui naulakossa miehen päällysvaatteita: tummanharmaa talvitakki, sininen urheilupusakka, vihreä sadetakki. Niiden alapuolella kenkätelineessä odotti muutama pari miehen kenkiä sen näköisinä, kuin joku vielä joskus aikoi työntää ne jalkaansa. Sanna-Mari oli koonnut kaiken Aulikselle kuuluneen yhteen nurkkaan, mutta kokonaan hän ei ollut hennonut toimittaa vaatteita pois. Hennoisiko koskaan? Sanna-Mari käännähti sittenkin, vaikka ei ollut aikonut, painoi urheilupusakan kasvojaan vasten ja hengitti syvään. Pusakassa tuntui edelleen Auliksen tuoksu, siltä Sanna-Marista ainakin tuntui.

– Minun ei pitäisi tehdä näin, Sanna-Mari mutisi itsekseen irrottaessaan otteensa pusakasta ja suunnatessaan kohti olohuonetta. Ei pitäisi tehdä näin: ei pitäisi manata muistoja esiin, ei pitäisi antaa ajatustensa velloa siinä, mitä ei enää koskaan voisi saada takaisin. Pitäisi keskittyä siihen, mitä yhä oli jäljellä: työvuoroihin, siihen, että nyt pitäisi laittaa ruokaa ja kohta mennä nukkumaan ja aamulla aurinko taas kaikesta huolimatta nousisi ja uusi päivä koittaisi, vaikka Sanna-Marin maailmasta olivat värit kadonneet.

Mutta vaikka hän mielessään vastusteli, silti hän käveli suoraan kirjahyllyn luo, sinne, mihin hän oli sijoittanut kuvan Auliksesta ja itsestään yhdessä. Sillä eikö hän toisaalta ollut sureva nainen? Eikö Aulis ansainnut sen, ettei hänen muistonsa koskaan pääsisi himmenemään?

Sanna-Mari poimi kuvan käsiinsä. Se oli sijoitettu lämpimän tummanruskeisiin puukehyksiin. Kuvassa Aulis ja Sanna-Mari poseerasivat mökkilaiturilla käsivarret toistensa ympärillä. Taustalla sinersi järvi, ja Sanna-Marilla oli yllään hihatton, puna-keltainen kesämekko – tällaisena hyisenä joulukuun päivänä kuva

oli kuin tuulahdus kesän lämmöstä. Kuva oli otettu kauan ennen kuin Aulis oli saanut tietää sairastavansa. Sekä Auliksen että Sanna-Marin kasvoilla oli onnellinen, vapautunut hymy, autuaan tietämätön tulevista murheista.

– Voi, Aulis, Sanna-Mari nyhykäisi. Hän ei voinut enää estää kyyneliä kohoamasta silmiinsä. Miksi kaiken oli pitänyt mennä niin kuin meni? Miksei Aulis ollut saanut jatkaa elämäänsä Sanna-Marin rinnalla? Mitään muuta Sanna-Mari ei olisi pyytänyt.

Sanna-Mari hiveli kuvaa peittävää lasia hellästi sormenpäällä, aivan, kuin olisi voinut todella koskettaa Aulista. Hän muisteli, kuinka he kaksi olivat tavanneet ensi kertaa vuosia sitten. He olivat kumpikin saapuneet yhteisen ystävänsä järjestämiin juhliin tämän kotiin: pieneen, kodikkaaseen illanviettoon, jossa oli tarkoitus pelata lautapelejä ja viettää aikaa yhdessä. Sanna-Mari oli kiinnostunut Auliksesta heti. Hänellä ei ollut poikaystävää, mutta hän oli toivonut löytävänsä sellaisen, ja Auliksen hän oli nähnyt heti varsin lupaavana ehdokkaana. Mies oli mukava ja miellyttävän näköinen, ja hän oli saapunut juhliin yksin! Illan kuluessa oli käynyt selväksi, että myös Auliksella oli heti herännyt samansuuntaisia ajatuksia Sanna-Marin suhteen. Heidän yhteinen ystävänsä oli myhäillyt tyytyväisenä. Tällaista hän oli kaavaillutkin kutsuessaan Sanna-Marin ja Auliksen kotiinsa yhtä aikaa. Hänhän tunsi heidät molemmat, ja hänen mielestään Sanna-Mari ja Aulis sopisivat mainiosti yhteen!

Miten kaikki heidän välillään olikin edennyt niin helposti ja luontevasti? Kaikki oli tuntunut niin sopivalta. Kaikki oli sujunut kuin luonnostaan. Sanna-Mari pudisteli päätään. Oliko hän silloin koskaan tullut ajatelleeksi, miten onnekas oli? Monet hänen tuttavistaan kulkivat ihmissuhteissaan polkua, joka oli täynnä ki-

## Joulun ihmeitä ja uuden vuoden taikaa.

Sanna-Mari on sairaanhoitaja, jonka sydän on särkynyt puolison menetyksestä. Koska joulutunnelmasta ei ole tänä vuonna tietoakaan, hän tarjoutuu menemään jouluaattona töihin. Terveysasemalla hän tapaa yllättäen Tuomaksen – joulupukin, joka on pyörtnyt kesken vuoden kiireisimmän päivän.

Kohtaaminen sytyttää odottamattoman kipinän, joka samalla innostaa ja pelottaa Sanna-Maria. Tuomas kutsuu Sanna-Marin mukaansa uudenvuodenkonserttiin, ja Sanna-Mari huomaa pitävänsä miehestä hetki hetkeltä enemmän. Pian hänen on tehtävä valinta: antaako hän surun määritellä tulevaisuutensa vai uskaltaako hän avata sydämensä uudelleen?

Kirjailija **Johanna Salo** tunnetaan sydäntälämmittävistä romanttisista tarinoistaan.